

[Fiskeriministeren.]

må derfor anses for en naturlig konsekvens, at rådet ophæves. Da oprettelsen er sket ved lov, har man ment det rigtigt også at ophæve rådet ved lov, hvilket det foreliggende forslag går ud på.

Ophævelsen skal have virkning fra udgangen af indeværende finansår.

Idet jeg iøvrigt skal tillade mig at henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Oluf Pedersen* til finansministeren.

Finder finansministeren det rimeligt at kræve statsafgift af cigaretter, stjålet under transport med statsbanerne, når disse nægter at yde modtageren erstatning for afgiftsbeløbet?

Oluf Pedersen: To sendinger cigaretter forsvandt i marts og juni 1952 under transport med DSB fra København til fabrikant Hvims i Hadsund. Statsbanerne anerkendte deres erstatningspligt overfor varen, men ikke for så stort et beløb, at det også dækkede banderoleafgiften. Varens pris var ca. 100 kr., medens afgiftens beløb var det femdobbelte, ialt godt 610 kr. Statsbanerne ville kun betale efter jernbanelovens § 41, stk. 1, som begrænser erstatningen til højst 25 kr. pr. kg. Det gav en erstatning på 175 kr.; der mangler derfor 335 kr.

Nu er statsbanernes standpunkt ret uforståeligt, idet man som begrundelse for den begrænsede erstatning i bemærkningerne til loven anførte, at det, som der nu ikke ville blive givet erstatning for, altså i forhold til tidligere, var „kostbarheden“, og „kostbarheden“ er i dette tilfælde kun afgiften til staten; så står der tilmed i sidste stykke af paragraffen:

„Dertil kommer erstatning for, hvad der muligt allerede måtte være betalt i told og andre omkostninger samt i fragt.“

Man vil kun erstatte, hvad der er betalt under transporten, til trods for at denne begrænsning hverken står i loven, i be-

mærkningerne eller fremgår af forhandlingerne på rigsdagen.

Til trods for denne fortolkning, som var finansministeriet bekendt, gav dette alligevel afslag på at refundere hr. Hvims det erlagte beløb.

Jeg har set, at både statsbanerne og finansministeriet henviser til, at der kunne være tegnet en forsikring, men da den handlende kun har en begrænset avance — i dette tilfælde 10,5 pct. af varens ubeskattede værdi eller ca. 2 pct. af den samlede værdi — synes jeg ikke, man kan forlange, at han skal betale præmie til dækning af en statsafgift, som han ikke har avance på, medens varen er i statens, i alt fald statsbanernes, varetægt.

Jeg finder det ganske urimeligt. Jeg forstår forsåvidt godt statsbanerne, hvis underskud er stort nok, men så burde de have søgt beløbet refunderet hos finansministeriet, sådan som de antagelig gør, når det gælder tolden. Det forekommer i alt fald mig, at det er helt tosset at lægge tabet for tyveriet over på den helt sagesløse og lade ham, som skal indkassere afgiften, betale for tyveri af finansministeriets banderoler, før de er kommet i hans varetægt.

Jeg stiller derfor det spørgsmål, som jeg mener er af principiel interesse, til den højtærede finansminister:

Finder finansministeren det rimeligt at kræve statsafgift af cigaretter, stjålet under transport med statsbanerne, når disse nægter at yde modtageren erstatning for afgiftsbeløbet?

Finansministeren (Kampmann): Som det øjensynligt er den ærede spørger bekendt, er der ikke i forbrugsafgiftsloven nogen bestemmelse om, at man kan godtgøre skat, når beskattede varer bliver stjålet. Når der ikke findes en sådan bestemmelse, skyldes det, at vanskelighederne ved at administrere den ville blive altfor store, og det ganske uafhængig af, om varerne bliver stjålet under transport med statsbanerne eller andre steder. Som spørgeren også er bekendt med, giver statsbanerne erstatning med indtil 25 kr. pr. kg, og vil man sikre varer under transport derudover, må man betale en præmie, som ikke er ret stor. Jeg ser ingen udvej for at imødekomme spørgeren ved at ændre praksis på dette område.